

*„ő volt a tisztesség fehér
zászlaja alatt a vezér*

*igéi ama tarpai
esze tamás talpas kurucai*

*mosolya búzát érlelő
maga a nyárelő”*

Tisztelt Gyászoló Család!

Ahogy idővel egyre kevésbé volt fontos verseiben az írásjel, annál erősebb jel volt maga az írás: a költői szó, a kimondott igazság, a megőrzött örökség, a játék, a kérdezés, a vigasz. Kányádi Sándor számára a magyar szó egyenlő volt az étellel és a hivatással: hogy a „*kivégzésre ítélt igéknek jótékony holdja*” legyen; hogy megmutassa a tájat, amelynek „*szavak sarjadnak rétjein gyopárként sziklás bércein*”. S hogy verssel gyógyítson lelkeket, verssel erősítse egymáshoz a magyarok közösségeit. Soha el nem múló jelet hagyott közöttünk – költőként édes anyanyelvünkben, hűséges, bölcs emberségével pedig hazaszeretetünkben. Személyes találkozásainkból is tudjuk, hogy amit másról mondott, Rá még inkább igaz volt: a búzát érlelő mosoly, a tisztesség fehér zászlaja.

Azt írta valahol, hogy „*a mese a királyoknál is hatalmasabb. Örök életű*”. Mi pedig tudjuk, hogy a mesélő, verselő, mindannyiunkat tanító Kányádi Sándor még inkább az. Kívánjuk, hogy a már ideát megkezdett örök élet tudata adjon vigasztalást mindazoknak, akiknek a legjobban fáj most a hiánya.

Őszinte együttérzéssel

Budapest, 2018. június 22.

Herczegh Anita

Áder János